

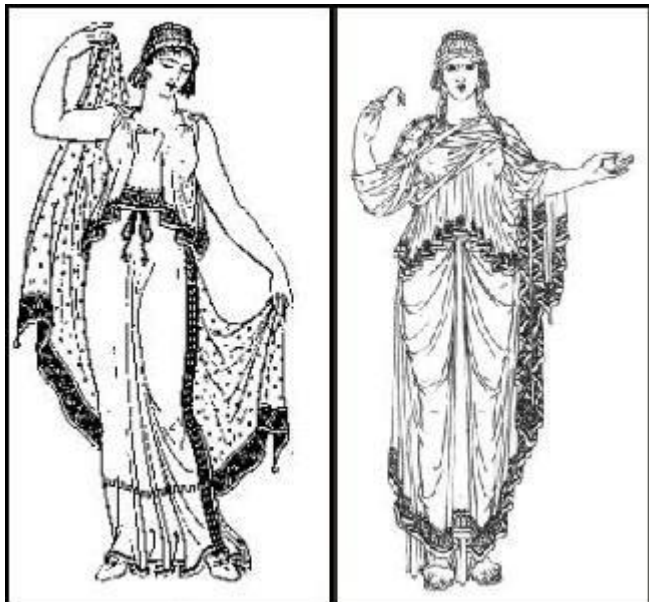
Ενδυμασία αρχαίων Ελλήνων

Τα ρούχα των αρχαίων Ελλήνων ράβονταν και φοριόνταν πολύ εύκολα. Συνήθως ήταν ένα τετράγωνο κομμάτι υφάσματος που δε χρειαζόταν ιδιαίτερη δουλειά για να φτιαχτεί. Το πιο συνηθισμένο ένδυμα που φορούσαν τόσο οι γυναίκες, όσο και οι άνδρες έμοιαζε με μακριά πουκαμίσια και λεγόταν πέπλος ή χιτώνας. Πάνω απ' αυτό φορούσαν ένα μανδύα που λεγόταν ιμάτιο. Το ιμάτιο ήταν ένα τετράγωνο ύφασμα, συνήθως μάλλινο, το οποίο έφεραν οι άνδρες κατάσαρκα και ενίοτε πάνω από τον χιτώνα, οι δε γυναίκες πάντοτε σχεδόν ως

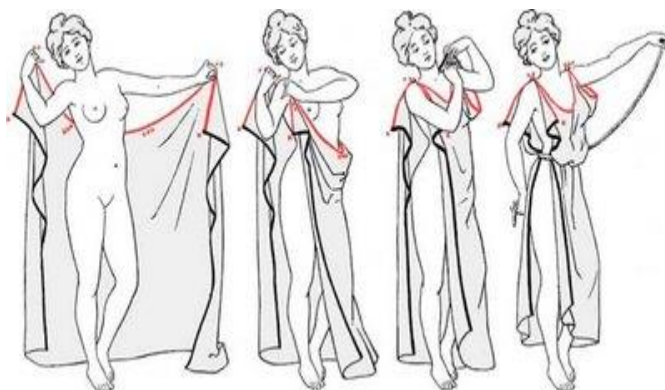
πανωφόρι, πάνω από τον χιτώνα ή τον πέπλο.

Μέχρι τα μέσα του ΣΤ' π.χ. αιώνα ρίπτονταν επί του αριστερού ώμου λοξά από μπροστά προς τα πίσω, κάλυπτε δε την ράχη, πλην του δεξιού ώμου, διέρχονταν κάτω από την δεξιά μασχάλη και η άκρη αυτού κρατιόταν με το αριστερό χέρι ή και αυτή έπεφτε πάνω στον αριστερό ώμο. Ενίοτε όμως, ιδίως από τις γυναίκες,

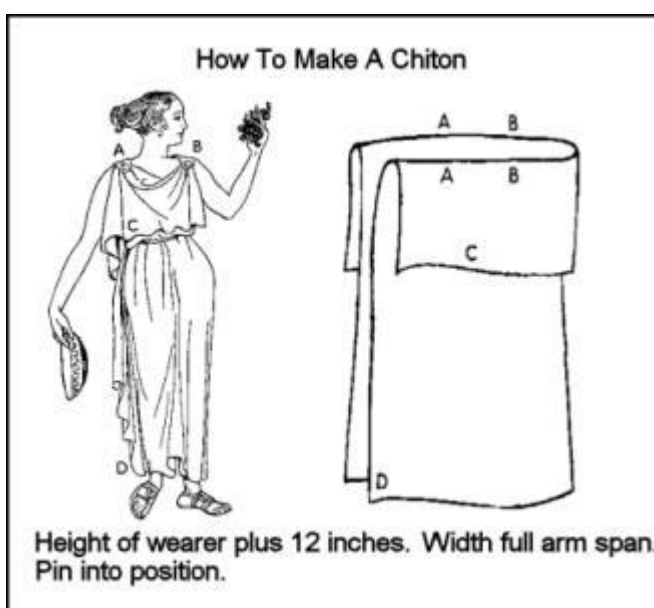
περνώντας το ιμάτιο κάτω από τη δεξιά μασχάλη ρίχνονταν πάνω από τον δεξί ώμο, αφήνοντας ακάλυπτο το μπροστινό μέρος του σώματος. Από δεξιά προς τα αριστερά έφεραν συνήθως το ιμάτιο οι βάρβαροι και οι δούλοι. Από τα μέσα του Ε' π.χ. αιώνα, το ιμάτιο καθίσταται από τις γυναίκες στενότερο, φοριόνταν κατά τον ίδιο τρόπο αλλά από τον αριστερό ώμο, ενώνονταν το

μέσον αυτού με την πρώτη άκρη με πόρπες, το υπόλοιπο τυλίγονταν γύρω από τον βραχίονα και σχημάτιζε κομψότερες πτυχές

Οι δε άνδρες, και από προηγούμενους χρόνους, συνηθίζουν να καλύπτουν και τους δύο ώμους με το ιμάτιο και κρατούν τις δύο άκρες με το αριστερό χέρι. Έτσι η δεξιά πλευρά, που πριν ήταν ελεύθερη, τώρα καλύπτεται και ο τρόπος αυτός καλούνταν «εντός την χείραν έχειν». Σε μεταγενέστερες εποχές έχοντας επικρατήσει ποικίλοι τρόποι, ιδίως από τις γυναίκες, καλύπτονταν μερικές φορές το κεφάλι με το ιμάτιο, άλλοτε αυτό έφθανε μέχρι το έδαφος αρχίζοντας από το λαιμό ή τέλος φέρονταν υπό τις καθισμένες γυναίκες από τη μέση προς τα κάτω, αφήνοντας ελεύθερο το πάνω μέρος του σώματος. Η διακόσμηση του ιματίου στην αρχή ήταν απλούστατη, μονόχρωμη με απλό κέντημα στις άκρες. Από την ελληνοιστική όμως εποχή αυτό κατέστη πολυτελέστατο (πορφυρό, χρυσοποίκιλτο).

Τπέπλος κατά τους αρχαίους χρόνους καλούνταν το περίβλημα ή επίβλημα, το οποίο διέφερε από τη χλαμύδα ως ευρύτερο και από το ιμάτιο ως μεγαλύτερο, ωραιότερο και πολυτελές. Κατά τους ομηρικούς χρόνους ήταν γυναικείο ένδυμα, ύφασμα πολύπτυχο, πολυτελές μάλλινο έγχρωμο, πλατύ, αχειρίδωτο, άφηνε τους βραχίονες γυμνούς, συγκρατούνταν από τους ώμους με πόρπες και έφθανε μπροστά μέχρι την βάση των ποδιών και το πίσω μέρος σέρνονταν στο

έδαφος. Με τον πέπλο κάλυπταν πολλές φορές όχι μόνο το σώμα αλλά και το κεφάλι. Τέτοιον πέπλο έφεραν συνήθως κατά τις κηδείες. Επίσης και κατά τους γάμους, όταν η νύφη ενδεδυμένη με λαμπρό πέπλο παραδίδονταν στον σύζυγο στην πόρτα του νυφικού θαλάμου. Κατά τους ιστορικούς χρόνος ο πέπλος ήταν το κυρίως ελληνικό ένδυμα, όχι μόνο των γυναικών αλλά και των ανδρών, είδος μανδύα, με τον οποίο ήταν δυνατό να καλυφθεί όλο το σώμα και το κεφάλι και το πρόσωπο και τα χέρια. Πολλές περιγραφές πέπλων έχουμε από τους ποιητές όπως ο Ευριπίδης όπου περιγράφεται πέπλο έχοντας υφασμένα τον ήλιο, τη σελήνη, τους αστέρες

